

зимната, мрътвосива необятност („Шепот насаме“ III, 1907) е нейният пореден изказов вариант и непосредно приближаване до дефинирането ѝ в „Среднощен вихър“.

4. Символно-тематични опозиции, произтекли от границата:

4.1. Жар – хлад

Досега имахме повод да отбележим възникването на тази така симптоматична, пронизала цялата поезия на Яворов опозиция (вж. гл. I, параграф 3.2.). И ако в пространно-нарративното „На родоските заточеници“ (1896) тя наистина се явява съвсем спонтанно следствие, един вторичен белег, изпълнил портрета на лирическата група (*презрение, хлад*) – едновременно конкретен и абстрактен, – то в текстовете от 1899 г. нататък, това радикално разграничение целенасочено е въвеждано и промисляно. То престава да бъде вторично образувание, застивайки по-скоро в първично семантично ядро, организиращо останалите – индиректни или директни – смисли. Тук ще се ползваме от изключително благодатната възможност да разгърнем един семантичен сноп и, проследявайки постепенното му обогатяване (защото несъмнено тази опозиция не е изолирана в Яворовите текстове, а активно се съприкосновява и дори инспирира други видове противопоставяния), да открием както механизмите, произвеждали Яворовата *опозиционалност*, така и тяхното често деформиране, довело до превъртане на опозициите, до рязка смяна на белези и значения. Още в началото ще отбележим, че в една група текстове, твърде самотна и ограничена в Яворовото поетическо творчество, принципът *опозиционалност* сякаш е игнориран,